

In de kast, uit de kast

'Hee, die kast is nieuw!'

Ik wees op een zwarte archiefkast die naast de twee andere tegen de muur aan was geplaatst.

'Klopt' antwoorde mijn psychotherapeut, *'Een collega van mij heeft hem daar neergezet. Hij gebruikt deze kamer ook voor therapie en had extra kastruimte nodig.'*

'Het wordt wel druk zo, met al die kasten in deze kleine ruimte.'

Hij begreep meteen dat ik niet doelde op de drie kasten die nu naast elkaar tegen de achterwand stonden. Ik bedoelde de andere kasten, de kasten die ik in de loop van de therapie hier neer had gezet.

'Tja, mijn collega ziet natuurlijk niet dat het hier al behoorlijk vol staat met al die kasten van jou.'

Hij maakte een gebaar naar al mijn denkbeeldige kasten. Sommige kasten staan hier al sinds begin van de therapie, andere zijn er pas veel later bij gekomen. Sommige heb ik al een hele tijd niet geopend, omdat de inhoud me overspoelt zodra ik het deurtje open. Als mijn therapeut wil kijken wat er in zit zeg ik dat de deur klemt.

Ik vroeg me ineens af hoeveel kasten hier nog meer stonden, kasten van andere cliënten die voor mij onzichtbaar zijn. Plotseling doemden allerlei kasten voor me op, een massieve eikenhouten kast met piepende deuren, sierlijke art-niveau kastjes op gebogen pootjes, smalle kasten met ontelbare laatjes. Gewichtige kasten van kersenhouten finer. Een bescheiden kastje van de kringloop, drie keer overgeschilderd. Op sommige kasten lag een dikke laag stof. Andere, afkomstig van een Scandinavische meubelgigant, waren net neergezet, de montage handleiding lag er nog bovenop. In de deur van een andere zat een flinke deuk, alsof iemand er een harde trap tegen had gegeven. Weer een andere verspreidde een penetrante geur, van schimmel of rotting.

Wat zouden al deze kasten herbergen? Achter de deuren van de statige eikenhouten kast verschuilt zich misschien een moeder met een alcoholverslaving. Uit het sierlijke art-niveau kastje hangt een rode lok van het jonge meisje dat lang geleden gepest werd vanwege haar haarkleur. Een hockeytrainer met losse handjes zit opgeborgen achter het melkglas van een oubollige vitrinekast. De vader van de eigenaar van de strakke archiefkast met talloze lades was wellicht diplomaat en verhuisde alle drie jaar naar een ander continent. Voor iedere nieuwe school een nieuw laatje.

Na 45 minuten vergrendel ik mijn eigen kasten weer. Met een gerust hart laat ik ze achter bij hun soortgenoten, wetende dat ze niet zomaar open zullen springen zonder dat ik dat wil. Als ik hier volgende week weer kom voor de volgende sessie, zijn er misschien weer nieuwe kasten bijgekomen. Andere zijn verdwenen, of keurig opgeruimd. Mijn kasten zijn in ieder geval in goed gezelschap. De sleutels zijn veilig opgeborgen bij mijn therapeut.